

[Kai Moltke.]

medlem hr. Thestrup har jo også fået en hilsen fra Konservativ Ungdom, som i de næste 5 år ønsker 50 000 understøttede lejligheder for at åbne vejen for den liberaliseringens æra, som man atter kan nå frem til, når der er boligrigelighed i landet. Og jeg så forleden dag, at DSU i Københavnskredsen nærrede lignende rebelske tanker. Jeg anmoder om den højtærede formands tilladelse til et kort citat. Fra den socialdemokratiske ungdoms side siger man om det forslag, som ligger på bordet i dag, bl. a.:

„Talen om de smålapperier på boligloven, der har været fremme i den senere tids boligdebat (f. eks. kvotaen til de sociale boligselskaber på 10 000 lejligheder årlig), forekommer os at være ganske utilstrækkelig til at opfylde det i boligloven skitserede formål; kun en radikal ændring vil være tilstrækkelig og nødvendig.

En sådan ændring må bestå i, at produktion og administration af udlejningsboliger bliver en offentlig opgave med samme selvfølghed, som etablering af skoler, hospitaler etc. er det. Den praktiske løsning af denne offentlige opgave må ske i et intimt samarbejde med de sociale boligselskaber, som har de bedste betingelser for en effektiv langtidsplanlægning, som bl. a. må sigte mod en industrialisering og ophævelse af de udbredte fagmonopoler inden for byggeriet.“

Der er jo virkelig kloge og vise bemærkninger i denne fælleshenvendelse fra Frit Forum, Faglig Ungdom og den socialdemokratiske ungdom. Hvis man ikke nærmede sig sine 60 år, kunne man føle sig fristet til, såfremt boligsprogsmalet alene var afgørende, at indmelde sig i DSU for at støtte sådanne tendenser og modstandsbevægelser mod økonomiministeren, som man her er vidne til.

Men der er også andre ting, som presser sig på. Nu bliver den højtærede boligminister fuldstændig med urette angrebet, som om det, man er ved at indføre, nærmest var et stykke kommunistisk planøkonomi, der kvæler privat initiativ her i landet. Jeg kan godt forstå, at de ærede medlemmer hr. Finn Poulsen og hr. Thestrup anvender denne linje i deres angreb på boligloven.

At sørge for gensidigt alibi er jo altid at gøre gode venner en god tjeneste, og ingen fra borgerlig side tager jo disse angreb på boliglovgivningen for mere, end de er.

Men der ligger problemer på helt andre fronter, problemer, som trænger sig på. Man taler nu om den fulde ligestilling mellem det sociale byggeri og det private byggeri, både når det gælder m²-tilskuddet og på de øvrige områder. Men har vi nu en fuldstændig ligestilling? Jeg tror, at den højtærede boligminister i gamle dage ville have sagt, at der var pokker til forskel på ligheden her, for de sociale selskaber er nødt til at henlægge alt, hvad de indtjener ved byggeriet og den øvrige virksomhed, til sociale fonds, som kommer samfundet til gode, medens overskuddet i det private byggeri jo ikke får pålagt betingelser om at lade et eventuelt overskud vandre samme steder hen. Vær lidt forsigtig med ligheden! Var det ikke fornuftigere, om lige tilskud og lige ret ledsagedes af lige pligt for dem, der nu gøres tilskudsberettigede på linje med de sociale selskaber?

Klokken er ved at være mange; men der er vel et par spørgsmål til, som trænger sig på, når det drejer sig om at bringe byggeriets omkostninger ned. Det ærede medlem hr. Baunsgaard talte om de utrolige tilstande, vi har med hensyn til grundspekulation; det fremkaldte bekymring. Men hvorfor har vi ikke fået en radikal inspiration i retning af at begrænse spekulationen med grunde, hvis bekymringen er så stor? En enkelt paragraf gående ud på, at det offentlige fik forkøbsret til vurderingsværdi, kunne måske lægge en dæmper på de himmelsving, som byggegrunde og byggespekulation i øjeblikket foretager.

Et andet spørgsmål er finansieringsomkostningerne. Jeg tror, den højtærede boligminister også her med interesse skulle læse det sidste nummer af Boligen, hvor man sætter fingeren på et af de ømme punkter, nemlig kursværdien og den effektive rente inden for de institutioner, der blev skabt gennem 1958-loven. Man skabte Realkreditfonden med de guldrandede papirer. 5½ pct. var allerede en høj rente, hvis man tilsigtede et billigt byggeri. Men forbausende virker det jo, når man betragter udviklingen siden dengang, hvor lidt guld-